

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: Z. H., nar. ... bytem ...,
zastoupeného: JUDr. Pavel Eret, advokát, sídlem Purkyňova
547/43, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.7.2017 č.j. VVŽÚ/3840/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Přestupkové komise města Blovice ze dne 19.4.2017, čj. MUBlov 00506/17/O-04, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 1.000,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč

2. Žalobce v žalobě namítal, že nijak neohrozil P.H. Komise podle žalobce postavila dokazování na domněnce, že klíčovým obsahem nahrávky je to, co v ní není, tedy časový úsek od zaparkování do garáže do okamžiku, kdy se p. H. zvedal ze země. Nahrávka podle žalobce nesvědčí jednoznačně v neprospěch obviněného. Demonstruje pouze, že se p. H. zvedal ze země, nikoli však příčinu jeho pádu. Navíc je podle žalobce nelogické, proč by žalobce předkládal policii důkaz v jeho neprospěch. Ani z lékařských zpráv podle žalobce není zřejmé, že by se žalobce dopustil přestupku, neboť se nelze ztotožnit s tvrzením komise, že zranění jsou následkem protiprávního jednání. Komise se podle žalobce nezabývala otázkou, zda ze strany p. H. nešlo o způsob, jak žalobce potrestat za nezaplacení faktury. Žalobce není s p. H. v žádném obchodním sporu, tudíž mu nebyl povinen hradit fakturu. Proto podle žalobce nebyl z jeho strany žádný motiv zasahovat proti p. H. Podle žalobce byla porušena zásada in dubio pro reo.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
4. Součástí správního spisu je úřední záznam Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, ze dne 13.12.2016, podle něhož v tento den kolem 7:25 hod. přijel P.H. k domu žalobce, aby zde předal fakturu za stavbu garáže manželům H. Jelikož pozemek není oplocený a není zde zvonek, došel ke vchodovým dveřím domu. Žalobce otevřel, nicméně si odmítl převzít fakturu a podepsat její převzetí. Žalobce nasedl do vozidla a snažil se z místa odjet autem; šlo o BMW. P.H. měl předním nárazníkem podrazit levou nohu, až P.H. upadl na zem.
5. Podle lékařských zpráv P.H. měl povrchní oděrky na levém bérce, zhmoždění bederní páteře, lehkou distorsi krční páteře.
6. Dále je součástí spisu záznam na CD z kamery vozidla žalobce a protokol o jednání ze dne 28.3.2017. Žalobce uváděl, že předmětného dne vstoupil bez jejich souhlasu na jejich pozemek. Držel nějaké papíry a říkal, že nese fakturu, a aby ji žalobce podepsal. Toto žalobce odmítl s tím, že není majitelem nemovitosti a fakturu nepodepíše, dokud nepřiveze přejezdy. Na to mu pan H. řekl, že dokud mu fakturu nepodepíše, tak ho nenechá odjet. Žalobce sedl do auta, popojel cca. 1,5 m, pan H. mu stál před autem, takže nemohl pokračovat. V tomto krátkém úseku se kamera v autě neaktivovala, protože se občas u této kamery stává, že pokud jede auto velmi nízkou rychlostí, tak se kamera neaktivuje. Když žalobce zjistil, že nemůže jet dál, vystoupil, řekl panu H., ať opustí pozemek, a řekl manželce, ať si to s ním jde vyřídit. Když se od dveří otočil zpět k autu, ležel p. H. na zemi před autem, začal lomit rukama a křičel, že ho žalobce přejel. V tu dobu žalobce podle svého vyjádření neseděl v autě, stál vedle auta. K dotazu, co aktivovalo kameru, uvedl, že zřejmě náraz pana H. na vozidlo. Žalobce se domníval, že pokud by pana H. skutečně srazil, minimálně na předním nárazníku by musela být vidět nějaká stopa. Nic takového na vozidle nebylo. Naopak je na přední části vozidla vidět stopa ruky, jak se mu pan H. opřel o vozidlo. Divné je podle žalobce i chování pana H. na kamerovém záznamu, kdy vykřikoval, že ho srazil, držel se za koleno, a uváděl, že měl zranění v oblasti krku a páteře. Žalobce tvrdil, že pan H. upadl sám a žalobce to ani neviděl.
7. Svědkyně paní L.H. uváděla, že v jednu chvíli její manžel otevřel dveře a říkal jí, aby šla pana H. vyprovodit. V tu chvíli, jak manžel otevřel dveře, koukala směrem k vozidlu. Viděla pana H., jak klečí před jejich autem, byl rozrušený, nevěděl, jestli má koukat na ni či na manžela. Vykřikoval něco ve smyslu: „Viděla jste to, on by mě snad přejel“. V tu

chvíli panu H. říkala, aby si všechny doklady nechal, že si je převezme stavební dozor a aby pozemek opustil. Pan H. si vzal všechny doklady, odcházel k vozidlu. Manžel mu ještě říkal, aby se svým vozidlem popojel, že jim brání ve výjezdu. Pan H. odpověděl, že nepopojede, že nikdo neodjede. Na záznamu z kamerového systému vozidla je vidět, že nakonec manžel musel přejet ornici, aby syna vůbec do školy odvezl. Ve chvíli, kdy mělo dojít údajně ke sražení pana H., byla za zavřenými dveřmi v domě a incident neviděla.

8. Svědek P.H. uváděl, že se v pátek domlouvali s žalobcem na smlouvě o dílo. Svědek uvedl, že fakturu dodá. Není tedy podle svědka pravdou, že by žalobce nevěděl o tom, že faktura bude vystavena. V sobotu fakturu svědek přivezl a chtěl po panu H., aby mu ji podepsal. Ten řekl, že nic nepodepíše. Žalobce šel ke svému vozidlu a svědek stál 3-4 m od vozidla. Domníval se, že žalobce pouze popojede z garáže, aby do auta nasadil dítě. Svědek byl otočený stranou a najednou přišel náraz. Vozidlo mu narazilo do levé nohy, podrazilo mu nohy a upadl na zem. Svědek byl poměrně v šoku, vůbec nevěděl, co se stalo, začal se zvedat, rukama šátral po autě, v tu chvíli otevřel žalobce dveře od vozidla a začal na něho křičet, proč se válí před vozidlem, a že vše má natočeno na kameře. Na to mu svědek řekl, aby záznam nemazal, že bude potřeba. V tu chvíli vykoukla paní H., začala na něho křičet, ať odejde, proto svědek odešel. Při incidentu mu byla způsobena zranění, která si vyžádala lékařská ošetření a byl v pracovní neschopnosti cca do 15.1.2017, omezen v běžném způsobu života nebyl, ale chodil pravidelně na injekce proti bolesti, měl korzet. Z garáže žalobce vyjížděl velmi pomalu, proto svědek předpokládal, že u vchodových dveří zastaví, a bude nakládat dítě do auta. Náraz svědek vůbec nečekal. Když byl v rámci jednání přehrán kamerový záznam z vozidla žalobce, svědek uvedl, že dle jeho názoru je kamerový záznam upraven, neboť je patrné, že je tam záznam z předchozího dne, kdy vozidlo zacouvalo až do vnitřního prostoru garáže, a další záznam začíná až v okamžiku, kdy se svědek zvedal ze země. Záznam v úseku, kdy žalobce vyjížděl ze zadního prostoru garáže a narazil do něho, na záznamu chybí. Sporný je i fakt, že podle žalobce se měla kamera zapnout nárazem v okamžiku, kdy mu údajně uhodil rukou do vozidla. Když žalobce nasedal do vozidla a zavřel za sebou dveře u vozidla, i toto je náraz, který měl případně kameru aktivovat. Svědek uvedl, že má také kameru ve vozidle a ta se spouští automaticky otočením klíčku v zapalování a zařazením jedničky. Pokud by kameru aktivoval svým úderem do kapoty svědek, měl by být na kameře vidět jeho pád, a ne teprve okamžik, kdy se ze země zvedá. Svědek uváděl, že je proti zdravému rozumu, aby sám padal na zem, když ví, že již pouhý pád by mu mohl způsobit vážné zdravotní problémy.
9. Žalobce se 13.4.2017 k věci písemně vyjádřil a uváděl, že jako důkaz o nevině předložil kamerový záznam z vozidla, kterým měl poškozeného zranit. Tím je postaveno najisto, že v žádném případě nemohl poškozeného srazit. Jeho jednání považuje za účelové v souvislosti s obchodněprávním vztahem souvisejícím s realizací stavby, kterou firma prováděla na pozemku ve vlastnictví manželky žalobce L.H. Žalobce navrhl výslech paní H.
10. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvedl, že svědkyně L.H. vypověděla události shodně jako žalobce a jako pan H., především proto, že viděla až konec incidentu, v okamžiku, kdy se pan H. zvedal ze země před vozidlem. Proto správní orgán její výpověď hodnotí jako objektivní, ale nemůže ji použít při určování viny, neboť samotný průběh incidentu neviděla. Ke svědecké výpovědi P.H. se uvádí, že tato se považuje za objektivní, kdy svědek skutečnosti, kromě svého sražení vozidlem, vypověděl shodně jako žalobce a svědkyně H. Popis zranění koresponduje s dalším důkazem – kamerovým

záznamem. Přestupková komise z této svědecké výpovědi vycházela jako z důkazu při určování viny. Lékařskými zprávami považuje správní orgán za prokázanou existenci zranění a jejich rozsah. Pokud jde o důkaz kamerovým záznamem z vozidla žalobce, je tento záznam rozdělen do několika částí. Část nahrávky zachycuje jízdu vozidla před incidentem předchozí den, kdy jde o couvání vozidla do garáže rodinného domu. Druhá část záznamu je z času 7:29 hod. následujícího dne, tento záznam ovšem začíná až v okamžiku, kdy je již vozidlo v přední části garáže a musel ujet již několik metrů ze zadní části garáže okolo vchodových dveří do přední části. Záznam začíná okamžikem, kdy se pan H. sbírá ze země před přední částí vozidla. Nahrávka potvrzuje, že pan H. byl zmatený a byl evidentně naražen do levého kolene, neboť na toto koleno velmi silně kulhá. Třetí část nahrávky potvrzuje výpovědi všech zúčastněných, že po incidentu pan H. odešel ke svému vozidlu a někam telefonoval. K předmětné nahrávce přestupková komise konstatuje, že ji považuje za klíčový důkaz při určení skutkového děje a za důkaz naprosto věrohodný, který policistům předložil sám obviněný. Přestupková komise musí konstatovat, že mezi ukončením prvního a začátkem druhého dílu nahrávky existuje rozmezí, které by bylo pro skutkový stav klíčové. Obviněný musel nasednout a s tímto vozidlem popojet několik metrů, než začíná druhá část nahrávky. Tento pohyb vozidla na nahrávce zachycen není. Samotný náraz na kameře rovněž není zachycen. Přestupková komise se oprávněně domnívá, že byl kamerový záznam upraven, neboť by na kameře musel být zachycen předchozí pohyb vozidla a náraz a pád pana H. na zem. Přestupková komise považuje obhajobu žalobce, že k aktivaci kamery došlo až nárazem pana H. na kapotu za velmi účelovou, se snahou vyvinut se z odpovědnosti za přestupek. K tvrzení žalobce, že kamera se zapne až nárazem, se navíc jeví účelovým, neboť pokud by k aktivaci došlo nárazem, aktivovala by se v okamžiku, kdy obviněný nasedl do vozidla a zavřel za sebou dveře. Pokud by došlo k aktivaci skutečně úderem pana H. do kapoty vozidla, musel by být na daném záznamu vidět i pád pana H. Přestupková komise je přesvědčena, že záznam není úplný, neboť pokud by tomu tak bylo, musel by být vidět předchozí pohyb vozidla a následný pád pana H., ať už po nárazu vozidla do jeho těla, nebo jeho samovolným pádem, jak tvrdí žalobce. Výpověď svědka H. hodnotí správní orgán jako objektivní, kdy svědek vypovídal pod řádným poučením svědka, jeho výpověď se kromě průběhu zranění shoduje i s výpověďmi žalobce i svědkyně H. a koresponduje i s provedeným kamerovým záznamem. Přestupková komise hodnotí kamerové záznamy jako důkaz o vině žalobce za přestupek. K incidentu došlo v době kolem 7.30 hod a prvotní ošetření pan H. vyhledal již v 9:12 hod., tedy vzápětí po incidentu. Tato fakta svědčí o tom, že pan H. byl nárazem vozidla skutečně zraněn. Lékařské ošetření vyhledal téměř vzápětí. Ve výpovědi svědka žádné rozpory nejsou a toto koresponduje s dalším dokazováním. K návrhům svědkyně H. přestupková komise konstatovala, že je bezpředmětným, neboť tento výslech byl proveden a žalobce mu byl přítomen. Navíc svědkyně uvedla, že pana H. viděla, až když se zvedal ze země. Všichni zúčastnění potvrdili, že pan H. k domu přišel, byl zde přítomen a potvrdili i existenci sporu ohledně faktury. Prokázán je i fakt, že žalobce vyšel z domu a nasedl do vozidla. To potvrdil svědek H. Klíčovým okamžikem pro určení viny je pohyb vozidla a naražení do pana H. O vině žalobce je přestupková komise přesvědčena a jeho výpověď hodnotila ve snaze se vyvinut z odpovědnosti za přestupek. Za důkaz vzala daný kamerový záznam, kde samotný náraz zaznamenán není. Dle správního orgánu daný kamerový záznam není úplný. Ze záznamu z večera před incidentem je patrné, že vozidlo zacouvalo až do zadního prostoru garáže, ovšem ranní záznam začíná až v prostoru garáže před ním. Tedy je patrné, že vozidlo

muselo ujet několik metrů směrem dopředu do přední části garáže. Je s podivem, že pohyb vozidla není kamerou zachycen. Tvzení žalobce, že kamera se občas při malé rychlosti nezapne, přestupková komise neuvěřila. Ze záznamu je patrné, že vozidlo do garáže zacouvalo velmi pomalu a kamerový záznam byl řádně pořízen. Tvzení žalobce, že kameru aktivoval pan H. svým pádem, přestupková komise rovněž neuvěřila, neboť pokud by tomu tak bylo, pak by se měla aktivovat již při nasednutí žalobce do vozidla v okamžiku zavření dveří. Pokud by k aktivaci došlo úderem pana H. do kapoty či při jeho pádu, musel by být na kameře zaznamenán pohyb pana H. k zemi a poté by bylo teprve patrné, jak se pan H. ze země zvedá. Celý záznam ovšem začíná až v okamžiku, kdy se pan H. zvedá. Je víc než zjevné, že část nahrávky chybí. Tvzení žalobce, že pan H. sám upadl, se jeví účelové, neboť pan H. neměl důvod padat na zem a obviňovat žalobce nepravdivě, že ho chce přejet. I z pohybu svědka poté, co se zvedl ze země, je patrné, že má problémy s levým kolenem, kam byl směřován náraz vozidla. Nárazník vozidla odpovídá právě výšce levého kolene a toto zranění odpovídá nárazu vozidla do levého kolene, když svědek uváděl, že byl natočen bočně k vozidlu. Tyto skutečnosti ukazují, že zranění si svědek nezpůsobil sám, ale došlo k tomu nárazem vozidla do jeho těla v okamžiku, kdy vozidlo řídil žalobce. Dle lékařské zprávy uvedená zranění odpovídají způsobu poškození, tedy nárazu vozidla do těla pana H. Dosahují intenzity ublížení na zdraví.

11. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl k námitce žalobce, že přestupková komise neunesla důkazní břemeno, že přestupková komise prostřednictvím řetězce důkazů dospěla ke zjištění, že žalobce se přestupku dopustil. To, že přestupková komise neprovedla důkaz, který by přímo dokazoval, že žalobce do pana H. najel, ještě neznamena, že se tohoto jednání nedopustil. I žalovaný je přesvědčen, že žalobce do pana H. svým vozidlem najel a způsobil mu zranění, která jsou popsána v lékařských zprávách. Přestupková komise vycházela z kamerového záznamu, vzala v úvahu záznam ze dne, který předcházel předmětnému jednání, i záznam z předmětného dne. Výpovědi svědků a obviněného se shodují s tím, co předcházelo předmětnému jednání a co následovalo. V těchto částech kamerový záznam koresponduje s výpověďmi vyslechnutých, proto byl přestupkovou komisí považován za klíčový. Netýká se to však části kamerového záznamu, kde není zachycen pohyb auta směrem dopředu z garáže, ke kterému jednoznačně došlo. To potvrdil i sám žalobce, že z garáže popojel. Žalovaný souhlasil s názorem přestupkové komise, že začátek kamerového záznamu byl upraven, tedy vystřižen. Argumentaci ohledně nedostatečnosti kamerového záznamu shledal žalovaný účelovou a nelogickou. Přestupková komise na základě provedených nepřímých důkazů a logických závěrů došla k rozhodnutí, proto nelze hovořit o pouhých domněnkách. Provedené nepřímé důkazy tvoří na sebe navazující řetězec, který neodporuje zásadám logiky, a závěry plynoucí z provedených jednotlivých důkazů na sebe navazují. Nebylo nezbytné, aby přestupková komise měla přímý důkaz, postačila návaznost provedení nepřímých důkazů.
12. Žalobu soud neshledal důvodnou.
13. Žalobce v žalobě především nesouhlasil se způsobem hodnocení důkazu záznamem z vozidla správními orgány. Podle žalobce přestupková komise staví své dokazování na domněnce, že klíčovým obsahem nahrávky je to, co na ní není, tedy časový úsek od zaparkování do okamžiku, kdy se pan H. zvedá ze země. Žalobce v žalobě uvádí, že nahrávka nesvědčí jednoznačně v neprospěch žalobce, neboť pouze potvrzuje skutečnost, že se pan H. zvedá ze země, nikoliv však panem H. zmiňovaný náraz vozidla. Navíc postrádá logiku, proč by obviněný předkládal policii důkaz svědčící v jeho neprospěch.

14. K této námitce soud uvádí, že je nutno žalobci přisvědčit v tom, že nahrávka z vozidla není přímým důkazem o tom, že by žalobce srazil pana H., neboť na ní není zaznamenán klíčový okamžik, tj. srážka vozidla a pana H. Nicméně z nahrávky, jak správně poukázal správní orgán prvního stupně, jasně vyplynulo, že p. H. vstával ze země, byl rozrušený a držel se za levé koleno, jehož poranění potvrdily i lékařské zprávy (nejprve pohmožděné koleno a potom pád na záda). Dále žalobcova manželka, která viděla p. H. rovněž v okamžiku, kdy se sbíral ze země, potvrdila, že byl rozrušený, vyděšený. To odpovídá výpovědi i tohoto svědka, který potvrdil, že byl k vozidlu otočen stranou, proto blížící se náraz nečekal, ten ho překvapil a vyděsil tak, že z toho byl v šoku. Z těchto důkazů vyplývá jediný logický závěr, že žalobce svým vozidlem srazil p. H. v podstatě tím, že mu podrazil levou nohu.
15. Nelze naopak akceptovat tvrzení žalobce, že se správní orgán nezabýval možností, že p. H. předstíral zranění, aby žalobce potrestal za nezaplacení faktury. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se s tímto tvrzením žalobce správní orgán vypořádal, když uvedl, že nebyl zjištěn žádný konkrétní motiv, proč by se měl svědek zranit sám, a skutečnost, že byl zraněn způsobem, který popsal, jasně potvrzují lékařské zprávy. Ostatně žalobce v žalobě k tomuto zdůraznil, že nebyl s p. H. v žádném obchodním vztahu (dům vlastnila jeho manželka). I z toho podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že svědek p. H. si sám sobě nezpůsobil zranění, taková varianta skutkového děje je zcela nelogická a nepravděpodobná.
16. Podle názoru soudu právě výpověď svědka p. H. představuje hlavní důkaz, když věrohodnost výpovědi tohoto svědka nebyla žádným způsobem zpochybněna. Tento svědek podrobně popsal celou událost, vč. okolností, které jí předcházely a které vysvětlily jeho spory se žalobcem, když svědek uvedl, že den předtím žalobce informoval, že přinese fakturu a žalobce s ní pak nesouhlasil. Svědek p. H. také uvedl, jak byl poraněn vozidlem žalobce.
17. Porušení zásady in dubio pro reo ze strany správních orgánů soud neshledal, neboť tato zásada se uplatňuje pouze v případě, kdy po provedeném dokazování zůstávají pochybnosti stran skutkového zjištění. O takový případ se zde nejedná, neboť k závěru o spáchání přestupku žalobcem bez důvodných pochybností postačovalo již provedené dokazování, a to i přes okolnost, že na záznamu z vozidla chybí jistý časový úsek, byť jde právě o úsek, kdy došlo k nehodě.
18. Z tohoto důvodu není ani podstatné, že se žalobce rozchází ve svých tvrzeních ohledně toho, kdy se mu ve vozidle zapíná kamera. Ve správním řízení uváděl, že se pravděpodobně kamera zapnula nárazem p. H. na vozidlo a že při pomalé jízdě se nezapíná. Naopak při jednání před soudem žalobce uváděl, že popojede pár metrů a pak se kamera zapne. Absence části záznamu z vozidla není natolik zásadní okolností, aby mohla vnést důvodné pochybnosti do závěru, že žalobce předmětný přestupek spáchal.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 8. dubna 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně